

Arrest

nr. 169 082 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster op 22 december 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN STEENBERGE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juli 2014 komt de verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, België binnen. Zij wordt te De Haan in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 1 oktober 2014.

1.2. Bij beslissing van 23 oktober 2014 wordt de geldigheidsduur van het visum verlengd tot 8 december 2014.

1.3. Op 14 november 2014 treedt de verzoekster in het huwelijk met de Belgische onderdaan T.J.

1.4. Op 17 november 2014 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 7 mei 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 18 juni 2015 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt haar gevraagd om binnen de drie maanden een ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden en bewijzen van bestaansmiddelen van de Belg voor te leggen.

Uit een fax van 23 juni 2015 van de gemeentelijk ambtenaar van de gemeente Erpe-Mere blijkt dat de verzoekster de volgende stukken heeft ingediend:

- een uittreksel uit een huwelijksakte;
- een bewijs van betaling van de bijdrage;
- een kopie paspoort;
- een eigendomsakte.

Op 16 december 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 22 december 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.06.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd :

- *Loonfiches voor de maanden september - oktober - november 2014. Echter, deze zijn onvoldoende recent en intussen ook achterhaald door het attest van arbeidsongeschiktheid vanaf 08.11.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid geniet.*
- *Pensioenfiche 281.11 van de vader van de referentiepersoon voor de inkomsten 2014. Er kan met dit document echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, dit document is onvoldoende recent en het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.*
- *Uitkeringsattest van CM wegens arbeidsongeschiktheid met uitkeringen voor de maanden januari - februari - maart - april en mei 2015. Arbeidsongeschiktheidsuitkering kan niet in aanmerking worden genomen gezien het per definitie van tijdelijke aard is. Indien men immers genezen is, kan de uitkering niet meer uitbetaald worden. Op welk inkomen de referentiepersoon kan terugvallen nadien blijkt niet uit het dossier. Er kan niet vanuit gegaan worden dat hij terug aan de slag kan bij de firma waarvan loonfiches werden voorgelegd, bij gebrek aan arbeidscontract kan immers niet worden vastgesteld voor welke termijn de tewerkstelling er was voorzien, evenmin als kan vastgesteld worden of de referentiepersoon er intussen al zijn ontslag heeft gekregen.*

Bij gebrek aan bewijsstukken van inkomen dat in overweging kan worden genomen kan de evaluatie van de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter niet worden gemaakt. Derhalve is ook de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid niet van toepassing. Er werd immers niet

vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, enkel dat we over onvoldoende informatie beschikken om de toetsing van art. 40ter te doen. Het verblijf wordt ook aan M., S. (...) geweigerd, omwille van diezelfde redenen. Het is bovendien in het belang van de minderjarige de verblijfssituatie van zijn moeder te volgen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt er op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Te dezen blijkt uit de stukken die door de verwerende partij aan de Raad werden voorgelegd, dat de verzoekster op 11 februari 2016 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg, heeft ingediend en dat zij ten gevolge van die aanvraag op 23 februari 2016 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie.

De afgifte aan de verzoekster van een attest van immatriculatie is, ook al betreft het een tijdelijke en precaire verblijfsmachtiging, onverenigbaar met de eerder afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten en impliceert de impliciete intrekking van deze beslissingen (*cf.* RvS 16 december 2014, nr. 229.575). Aldus dient te worden vastgesteld dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten door de verwerende partij impliciet werd ingetrokken en aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Nu het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten impliciet is ingetrokken en aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen, dient te worden vastgesteld dat het beroep, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder voorwerp is geworden.

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2015.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

3.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Dat art. 40ter van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:
(...)”*

De wet stelt dat de inkomsten stabiel, toereikend en regelmatig dienen te zijn. Gedaagde voegt hier een element aan toe, nl. de inkomsten zouden niet van tijdelijke aard mogen zijn. Gedaagde stelt immers dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering van tijdelijke aard is en dus niet in aanmerking mag genomen worden. Gedaagde overschrijdt hiermee haar bevoegdheid.

Bovendien haalt art. 40 ter een aantal categorieën van inkomsten aan die niet in aanmerking kunnen genomen worden. Arbeidsongeschiktheidsuitkeringen vallen hier niet onder, Bijgevolg moeten arbeidsongeschiktheidsuitkeringen wel in aanmerking kunnen genomen worden.

Het eigene aan arbeidsongeschiktheidsuitkeringen is nu juist dat zij tijdelijk zijn. Indien deze uitkering niet meer wordt uitgekeerd betekent dit dat men ofwel genezen is en een inkomen kan genereren uit arbeid of een werkloosheidsuitkering kan genieten (die ook wordt meegerekend als men aantoonst dat men werkwilbig is) ofwel dat men niet genezen is en men een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft. In dit laatste geval wordt een invaliditeitsuitkering uitgereikt, welke evenmin als uitsluitingscategorie in art. 40ter is opgenomen. Ook een invaliditeitsuitkering is tijdelijk vermits de invaliditeit jaarlijks wordt herbekeken. Dit laatste is hier het geval vermits de heer T. J. (...) sedert 01.08.2015 tot 31.10.2016 voor minstens 66% gehandicapt werd verklaard.

Gedaagde beweert dat er een gebrek aan bewijsstukken is. Nochtans legt verzoekster van de referentiepersoon bewijsstukken over vanaf september 2014 tot en met mei 2015, zijnde 8 maanden voor het indienen van de aanvraag op 18.06.2015.”

3.1.2. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

Uit deze bepaling, gelezen samen met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, blijkt dat de echtgenoot van een Belg opdat hij het recht heeft zich bij deze Belg te voegen (onder meer) moet aantonen dat de Belgische echtgenoot “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. Bij de beoordeling of de voorgelegde inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken stabiel, toereikend en regelmatig zijn, beschikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over een zekere appreciatiebevoegdheid.

Te dezen wordt met de bestreden beslissing in toepassing van de genoemde bepaling aan de verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat de Belgische referentiepersoon niet heeft aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hierbij wordt in concreto toegelicht dat de voorgelegde loonfiches voor de maanden september, oktober

en november 2014 *“onvoldoende recent en intussen ook achterhaald (zijn) door het attest van arbeidsongeschiktheid vanaf 08.11.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid geniet”* en dat er met de pensioenfiche van de vader van de referentiepersoon voor zijn inkomsten van 2014 geen rekening gehouden kan worden omdat *“dit document (...) onvoldoende recent (is) en het (...) de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen (is), die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken”*. Met betrekking tot het voorgelegde uitkeringsattest van 17 juni 2015 waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon in de maanden januari, februari, maart, april en mei 2015 uitkeringen heeft ontvangen wegens arbeidsongeschiktheid, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat een dergelijke uitkering *“niet in aanmerking (kan) worden genomen gezien het per definitie van tijdelijke aard is”*, waarbij verder wordt toegelicht dat deze uitkering niet meer uitbetaald kan worden indien men genezen is en uit het dossier niet blijkt op welk inkomen de referentiepersoon in dat geval kan terugvallen nu er bij gebrek aan een voorgelegd arbeidscontract *“niet vanuit gegaan (kan) worden dat hij terug aan de slag kan bij de firma waarvan loonfiches werden voorgelegd”* en evenmin kan worden vastgesteld of de referentiepersoon er intussen al zijn ontslag heeft gekregen.

De verzoekster laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn wettelijke bevoegdheid overschrijdt door te vereisen dat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon niet van tijdelijke aard zijn en aldus de voorgelegde arbeidsongeschiktheidsuitkeringen niet in aanmerking te nemen, terwijl artikel 40ter van de Vreemdelingenwet slechts vereist dat de inkomsten van de Belg stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de voorgelegde arbeidsongeschiktheidsuitkeringen niet in aanmerking werden genomen om de loutere reden dat deze tijdelijk zijn, doch wel omdat uit de stukken van het dossier niet blijkt op welk inkomen de referentiepersoon kan terugvallen indien hij genezen is, aangezien er bij gebrek aan een (voorgelegd) arbeidscontract *“niet vanuit gegaan (kan) worden dat hij terug aan de slag kan bij de firma waarvan loonfiches werden voorgelegd”*. Dit motief vindt steun in de stukken van het administratief dossier, waaruit inderdaad niet blijkt dat de verzoekster of haar Belgische echtgenoot een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd. Voorts erkent de verzoekster zelf in haar verzoekschrift dat het eigen is aan arbeidsongeschiktheidsuitkeringen dat ze tijdelijk zijn. Zij werpt op dat indien deze uitkering niet meer wordt uitgekeerd, dit betekent dat men *“ofwel genezen is en een inkomen kan genereren uit arbeid of een werkloosheidsuitkering kan genieten (...) ofwel dat men niet genezen is en men een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft”*, in welk geval een invaliditeitsuitkering wordt uitgereikt. Zij slaagt er hiermee evenwel niet in om het motief in de bestreden beslissing dat uit het administratief dossier niet blijkt op welk inkomen de referentiepersoon kan terugvallen nadat hij genezen is, te weerleggen of te ontkrachten. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om, wanneer uitkeringen voorliggen die uit hun aard zelf tijdelijk zijn en er verder geen elementen worden aangebracht die een indicatie geven over de stabiliteit, de regelmatigheid en de toereikendheid van de inkomsten waarover de referentiepersoon nadien waarschijnlijk kan beschikken, deze uitkeringen niet in aanmerking te nemen. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door de voorgelegde arbeidsongeschiktheidsuitkeringen niet in aanmerking te nemen omdat deze tijdelijk zijn en uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt op welk inkomen de referentiepersoon nadien kan terugvallen, een voorwaarde heeft toegevoegd aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat vereist dat de Belgische referentiepersoon aantoonde dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze bepaling belet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris immers niet om, wanneer hem inkomsten worden voorgelegd die uit hun aard slechts tijdelijk zijn, een prospectieve beoordeling van de waarschijnlijkheid dat de gezinshereniger nadien al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen blijft beschikken te doen, waartoe hij *in casu*, gelet op de stukken die werden voorgelegd, niet in staat was.

Waar de verzoekster nog opmerkt dat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een aantal categorieën van inkomsten worden aangehaald die niet in aanmerking genomen kunnen worden en dat arbeidsongeschiktheidsuitkeringen daar niet onder vallen, wordt er op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze uitkeringen niet in aanmerking heeft genomen omdat ze tijdelijk zijn en uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt op welk inkomen de referentiepersoon nadien kan terugvallen, en niet omdat deze onder de bedoelde categorieën vallen. Het middel mist wat dit betreft feitelijke grondslag.

Waar de verzoekster nog opmerkt dat haar Belgische echtgenoot sedert 1 augustus 2015 tot 31 oktober 2016 voor minstens 66% gehandicapt werd verklaard, wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze

beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster het attest van erkenning van handicap van 20 oktober 2015 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 5) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekster zich baseert op dit stuk om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Het bij het verzoekschrift gevoegde attest van erkenning van handicap van de echtgenoot van de verzoekster waaruit blijkt dat deze sedert 1 augustus 2015 tot 31 oktober 2016 voor minstens 66% gehandicapt werd verklaard, kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekster de schending aan van artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Dat artikel 42 §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:
(...)”*

Gedaagde beweert dat artikel 42§1 , tweede lid niet van toepassing is omdat niet vastgesteld is dat de middelen ontoereikend zijn maar omdat er onvoldoende informatie is om de toetsing van art. 40ter te doen.

Dit is duidelijk een drogreden. Vooreerst stelt gedaagde dat de door verzoekster overhandigde stukken niet in aanmerking kunnen genomen worden om daarna te besluiten dat er onvoldoende informatie voor handen is.

De stukken welke door verzoekster werden overhandigd zijn van dien aard dat door gedaagde kon vastgesteld worden of de middelen al dan niet toereikend waren. Het is niet omdat een arbeidsongeschiktheidsuitkering van tijdelijke aard is dat het geen voldoende bewijs is om de al dan niet toereikendheid aan te tonen. Het feit op zich dat de gezinshereniger geen inkomsten heeft hoger dan 120% heeft van het bedrag voorzien in artikel 14§1,3° van de wet van 26 mei 2002 leidt niet automatisch tot een afwijzing van de verblijfsaanvraag. Gedaagde moet de globale situatie van de gezinshereniger onderzoeken en bepalen welke bestaansmiddelen hij nodig heeft om in zijn eigen behoeften en in die van zijn gezin te voorzien, zonder ten laste van de overheid te vallen.

De heer T. J. (...) vormt een feitelijk gezin met zijn vader die een pensioenuitkering geniet. Gedaagde meent nu dat het voorleggen van een pensioenfiche voor de inkomsten van 2014 van de vader niet recent genoeg zijn en niet relevant vermits de Belgische onderdaan die zich wenst te vervoegen dient aan te tonen over voldoende , stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Hiermee overschrijdt gedaagde niet alleen haar bevoegdheid, zij miskent hiermee artikel 42§1 dat stelt dat met het geheel van de elementen van het dossier wordt rekening gehouden.

Indien met de volledige gezinssituatie was rekening gehouden diende gedaagde vast te stellen dat in het gezin van de gezinshereniger voldoende en stabiele inkomsten zijn om zonder ten laste van de overheid te vallen.”

3.2.2. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. (...)”

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van

zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Ingevolge deze bepaling dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot een behoefteanalyse over te gaan indien er sprake is van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Te dezen wordt in de bestreden beslissing omtrent de behoefteanalyse gemotiveerd dat "(b)ij gebrek aan bewijsstukken van inkomen dat in overweging kan worden genomen (...) de evaluatie van de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter niet (kan) worden gemaakt", zodat "ook de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid niet van toepassing (is)". Daarbij wordt toegelicht dat er "niet (werd) vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, enkel dat we over onvoldoende informatie beschikken om de toetsing van art. 40ter te doen".

De verzoekster werpt hiertegen op dat de bewering van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat er onvoldoende informatie is om de toetsing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te doen een drogreden is, aangezien de door haar overhandigde stukken van dien aard zijn dat kon worden vastgesteld of de bestaansmiddelen al dan niet toereikend waren. Zij wijst er hierbij op dat het niet is "omdat een arbeidsongeschiktheidsuitkering van tijdelijke aard is dat het geen voldoende(e) bewijs is om de al dan niet toereikendheid aan te tonen". Bij de bespreking van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de hem door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid de door haar voorgelegde arbeidsongeschiktheidsuitkeringen niet in aanmerking heeft genomen omdat deze tijdelijk zijn en uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt op welk inkomen de referentiepersoon nadien kan terugvallen. Met betrekking tot de motieven waarom met de voorgelegde loonfiches van haar Belgische echtgenoot en de voorgelegde pensioenfiche van de vader van haar echtgenoot geen rekening kon worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover haar echtgenoot kan beschikken, heeft de verzoekster geen enkele grief opgeworpen. Nu de verzoekster aldus geen stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022). De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de globale situatie van haar echtgenoot moest "onderzoeken en bepalen welke bestaansmiddelen hij nodig heeft om in zijn eigen behoeften en in die van zijn gezin te voorzien, zonder ten laste van de overheid te vallen".

Voor zover de verzoekster laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn bevoegdheid overschrijdt en artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet miskent door met betrekking tot de voorgelegde pensioenfiche van de vader van haar Belgische echtgenoot geen rekening te houden nu dit document onvoldoende recent is en het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen is, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, wordt er op gewezen dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om in zijn beslissing van 16 december 2015 bij de beoordeling van haar aanvraag van 18 juni 2015 inkomsten van 2014 als onvoldoende recent te beschouwen. Dit volstaat op zichzelf om het motief dat geen rekening diende te worden gehouden met de voorgelegde pensioenfiche van de vader van haar Belgische echtgenoot te schragen, zodat de verzoekster geen belang heeft bij haar kritiek op de overweging in de bestreden beslissing dat het "de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen (is), die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken". De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

3.3.2. Dit middel is gericht tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2015, waarvan *supra*, onder punt 2., reeds werd gesteld dat het beroep tegen deze beslissing onontvankelijk is.

Het derde middel is niet ontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN